

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

โรคใบร่วงยางพาราชนิดใหม่

เตือนเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราทุกภาคของประเทศไทย ระวังการระบาดของโรคใบร่วงยางพารา ชนิดใหม่ เนื่องจากในช่วงนี้ภาคใต้มีฝนตก ความชื้นสูง เหมาะต่อการแพร่ระบาดของโรค ดังนั้น ขอให้เกษตรกร สำรวจสวนยางพารา และบำรุงต้นยางให้สมบูรณ์แข็งแรง หากพบต้นยางพาราแสดงอาการใบร่วงมากกว่าปกติ มีอาการของโรค ให้ดำเนินการควบคุมและป้องกันกำจัดก่อนเกิดการระบาดรุนแรงหรือสามารถขอคำแนะนำได้ที่ สำนักงานเกษตรอำเภอ หรือสำนักงานเกษตรจังหวัดใกล้เคียง

การแพร่ระบาดของโรค

การแพร่ระบาดของโรคมักเกิดช่วงที่มีความชื้นสูง พบในระยะใบแก่และพันธุ์ยางทุกพันธุ์ที่อ่อนแอต่อการเกิดโรค เชื้อราสาเหตุ สามารถแพร่กระจายโดยลม ฝน การเคลื่อนย้ายกิ่งพันธุ์หรือวัสดุปลูกในแปลงที่เกิดโรค และมีพืชอาศัยค่อนข้างกว้าง เช่น วัชพืช สมุนไพรรวมทั้งพืชไร่ ไม้ผลบางชนิด และพืชจำพวกเฟิร์น เป็นต้น ทำให้เชื้อราสาเหตุสะสมอยู่ในสภาพแวดล้อมได้มากขึ้น

แนะนำวิธีการป้องกันกำจัด ดังนี้

1. สำรวจสวนยางพาราอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะในช่วงที่ฝนตกชุก หากพบต้นยางพารามีทรงพุ่มไม่สดชื่น ใบร่วง ให้ตรวจสอบอาการของโรคบนใบ
2. หลีกเลี่ยงการนำกล้ายางพาราหรือวัสดุปลูกจากแหล่งที่พบการระบาดสู่พื้นที่
3. ทำความสะอาดสวนยางพาราอย่างสม่ำเสมอ กำจัดใบยางพาราที่เกิดโรค และกำจัดวัชพืชซึ่งอาจเป็นแหล่งสะสมหรือพืชอาศัยของเชื้อสาเหตุโรค
4. บำรุงและเสริมสร้างความสมบูรณ์แข็งแรงให้ต้นยางพารา เช่น ใส่ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดินและใส่ให้เหมาะสมกับระยะการเจริญเติบโตของยางพารา
5. ใช้ระบบกรีดยางตามคำแนะนำของการยางแห่งประเทศไทย
6. ใช้เชื้อราไตรโคเดอร์มาเพื่อกำจัดและควบคุมเชื้อราสาเหตุโรคบนใบยางพาราที่ร่วงหล่นบริเวณพื้น สำหรับการหว่านใช้อัตราเชื้อสด 1 กิโลกรัม ผสมปุ๋ยอินทรีย์ 100 กิโลกรัม และรำนํ้าหรือรํ้าหมักชีวภาพ อัตรา 200 ลิตรควรหว่านหรือพ่นให้ครอบคลุมใบยางพาราที่ร่วงหล่นทั่วทั้งสวน ทุก 3 เดือน ทั้งนี้ควรหว่านหรือพ่นให้ครอบคลุมบนใบยางพาราที่ร่วงหล่นทั่วทั้งสวน ซึ่งการใช้เชื้อสดผสมปุ๋ยอินทรีย์หรือผสมรํ้าหมักชีวภาพอาจทำให้มีต้นทุนเพิ่มขึ้น แต่จะช่วยบำรุงให้ต้นแข็งแรง
7. พ่นสารเคมีกำจัดโรคพืชที่มีประสิทธิภาพตามคำแนะนำของการยางแห่งประเทศไทยโดยพ่นพุ่มใบยางพาราจากใต้ทรงพุ่ม อัตรา 100 ลิตรต่อไร่ ควรเริ่มพ่นเมื่อยางพาราแตกใบใหม่หลังฤดูกาลผลิตใบปกติและใบอยู่ในระยะเพสลาด โดยเลือกสารชนิดใดชนิดหนึ่ง ผสมรํ้า 20 ลิตร

แหล่งข่าว : กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดพัทลุง

074-614203

www.opsmoac.go.th/phetthalung

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 2 เดือนมกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลในนาข้าว

เตือนเกษตรกรผู้ปลูกข้าวทุกภาคของประเทศเฝ้าระวังการระบาดของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล เนื่องจากสภาพอากาศในช่วงนี้เหมาะต่อการระบาดของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล ดังนั้น ขอให้เกษตรกรควรเฝ้าระวัง และหมั่นสำรวจแปลงนาอย่างสม่ำเสมอ ไม่ปลูกข้าวหนาแน่นจนเกินไป ลดการใช้ปุ๋ยไนโตรเจนในอัตราสูง รวมทั้งสภาพนาข้าวที่มีน้ำขังในนาตลอดเวลา ทำให้เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลสามารถเพิ่มจำนวนได้มากกว่าสภาพที่มีการระบายน้ำ ในนาออกเป็นครั้งคราว เพราะสภาพที่มีความชื้นเหมาะแก่การเจริญเติบโตของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล หากพบการระบาดให้ดำเนินการควบคุมและป้องกันกำจัดก่อนเกิดการระบาดรุนแรง หรือสามารถขอคำแนะนำได้ที่สำนักงานเกษตรอำเภอ หรือสำนักงานเกษตรจังหวัดใกล้เคียง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : Nilaparvata lugens

วงศ์ : Delphacidae

อันดับ : Homoptera

ลักษณะการเข้าทำลาย

เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลทั้งตัวอ่อนและตัวเต็มวัย ทำลายข้าวโดยการดูดกินน้ำเลี้ยงจากเซลล์ท่อน้ำ ท่ออาหาร บริเวณโคนต้นข้าวระดับเหนือผิวน้ำ ทำให้ต้นข้าวมีอาการใบเหลืองแห้งลักษณะคล้ายถูกน้ำร้อนลวกแห้งตายเป็นหย่อมๆ เรียก “อาการไหม้” โดยทั่วไปพบอาการไหม้ในระยะข้าวแตกกอถึงระยะออกรวง ซึ่งตรงกับช่วงอายุช่ย์ที่ 2 - 3 ของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลในนาข้าวนาข้าวที่ขาดน้ำ ตัวอ่อนจะลงมาอยู่ที่บริเวณโคนกอข้าวหรือบนพื้นดินที่แฉะมีความชื้น นอกจากนี้เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลยังเป็นพาหะนำเชื้อไวรัสโรคใบหงิก ทำให้ต้นข้าวมีอาการแคระแกร็น

ปัจจัยที่มีผลต่อการระบาด

วิธีการปลูกข้าว การปลูกข้าวแบบนาหว่านน้ำตมมีปัญหาการระบาดมากกว่านาดำ เพราะนาหว่านมีจำนวนต้นข้าวหนาแน่น ทำให้อุณหภูมิและความชื้นในแปลงนาเหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล ประกอบกับนาหว่านเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลสามารถทำลายข้าวได้อย่างต่อเนื่อง

แนะนำวิธีการป้องกันกำจัด ดังนี้

1. เริ่มจากการใช้พันธุ์ต้านทาน และไม่ควรปลูกพันธุ์เดียวติดต่อกันเกิน 4 ฤดูปลูก
2. ควรหมั่นตรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอ เพื่อป้องกันกำจัดได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
3. ควรกำจัดวัชพืชรอบๆ แปลงเนื่องจากเป็นแหล่งอาศัยของเพลี้ยเช่นเดียวกัน
4. การใส่ปุ๋ยไนโตรเจนมากเกินไปจนความจำเป็น เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลระบาดได้
5. ใช้เชื้อราบิวเวอเรีย อัตรา 1 กก. (เชื้อสด) ต่อน้ำ 20 ลิตร
6. การใช้สารเคมีในการป้องกันกำจัด เมื่อพบจำนวนเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลมากกว่า 10 ตัวต่อกอ ได้แก่ สารไพมีโทริซิน ฟลอมิคามิด บูโพรเฟซิน สารอติโพล ไดโนทีฟูแรน อิมิดาคลอพริด ไทอะมีโทแซม ไอโซโพคาร์บ ฟิโนบูคาร์บ เป็นต้น

***** ห้ามใช้สารฆ่าแมลงที่ทำให้เกิดการเพิ่มระบาดของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล เช่น ไพริทรอยด์ ออแกโนฟอสเฟส คาร์บาเมต และอะบาเมกติน**

แหล่งข่าว : กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดพัทลุง

074-614203

www.opsmoac.go.th/phatthalung

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 3 เดือนมกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

หนอนห่อใบข้าว

หนอนห่อใบข้าว *Cnaphalocrocis medinalis* (Guenée) ตัวเต็มวัยเป็นผีเสื้อกลางคืนปีกสีน้ำตาลเหลืองมีแถบสีดำพาดที่ปลายปีก ตรงกลางปีกมีแถบ สีน้ำตาลพาดขวาง 2-3 แถบ ขณะเกาะใบข้าวปีกจะหุบเป็นรูปสามเหลี่ยม มักเกาะอยู่ในที่ร่มใต้ใบข้าว เพศผู้มีขนาดเล็กกว่าเพศเมียเล็กน้อย เพศเมียวางไข่เวลากลางคืนประมาณ 300 ฟองบนใบข้าว ขนตามแนวเส้นกลางใบ และสามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า ไข่มีลักษณะเป็นรูปจานสีขาว ชุ่ยเป็นกลุ่ม ประมาณ 10-12 ฟอง บางครั้งวางไข่เป็นฟองเดี่ยวๆ ระยะไข่ 4-6 วัน หนอนที่ฟักจากไข่ใหม่ๆ มีสีขาวใส หัวมีสีน้ำตาลอ่อน หนอนโตเต็มที่มีสีเขียวแถบเหลือง หัวสีน้ำตาลเข้ม หนอนโตเต็มที่จะเคลื่อนไหวยาวรวดเร็วเมื่อถูกสัมผัส หนอนมี 5-6 ระยะ ส่วนใหญ่มี 5 ระยะ หนอนวัยที่ 5 เป็นวัยที่กินใบข้าวได้มากที่สุด ระยะหนอน 15-17 วัน หนอนเข้าดักแด้ในใบข้าวที่ห่อตัวนั้น ระยะดักแด้ 4-8 วัน ตัวเต็มวัยจะหลบซ่อนบนต้นข้าวและวัชพืชตระกูลหญ้าในเวลากลางวัน และจะบินหนีเมื่อถูกรบกวน

ตัวเต็มวัยเป็นผีเสื้อกลางคืนปีกสีน้ำตาลอ่อนมีแถบสีดำพาดที่ปลายปีก ตรงกลางปีกมีแถบสีน้ำตาลพาดขวาง 2-3 แถบ เมื่อเกาะใบข้าวปีกจะหุบเป็นรูปสามเหลี่ยม มักเกาะอยู่ในที่ร่มใต้ใบข้าว ตัวเมียวางไข่บนใบข้าว ขนตามแนวเส้นใบ และสามารถมองเห็นด้วยตาเปล่า

ลักษณะการเข้าทำลาย

ผีเสื้อหนอนห่อใบข้าวจะเคลื่อนย้ายเข้าแปลงนา ตั้งแต่ข้าวยังเล็กและวางไข่ที่ใบอ่อน โดยเฉพาะใบที่ 1-2 จากยอด เมื่อตัวหนอนฟักออกมาจะแทะผิวใบข้าวส่วนที่เป็นสีเขียว ทำให้เห็นเป็นแถบยาวสีขาว มีผลให้การสังเคราะห์แสงลดลง หนอนจะใช้ใยเหนียวที่สกัดจากปาก ดึงขอบใบข้าวทั้งสองด้านเข้าหากันเพื่อห่อหุ้มตัวหนอนไว้ หนอนจะทำลายใบข้าว ทุกระยะการเจริญเติบโตของข้าวถ้าหนอนมีปริมาณมากจะใช้ใบข้าวหลายๆ ใบมาห่อหุ้ม และกัดกินอยู่ภายใน ในระยะข้าวออกรวงหนอนจะทำลายใบรวงซึ่งมีผลต่อผลผลิตเพราะทำให้ข้าวมีเมล็ดลีบ น้ำหนักลดลง หนอนใช้ใบข้าวห่อหุ้มตัวและกัดกินอยู่ภายใน บริเวณที่ถูกทำลายจะเป็นทางยาวยาวขนานกับเส้นกลางใบ ทำให้การสังเคราะห์แสงของต้นข้าวลดลง

แนะนำวิธีการป้องกันกำจัด ดังนี้

1. ในพื้นที่ที่มีการระบาดเป็นประจำควรปลูกข้าว 2 พันธุ์ขึ้นไป โดยปลูกสลับพันธุ์กัน จะช่วยลดความรุนแรงของการระบาด
2. กำจัดพืชอาศัย เช่น หญ้าข้าวนก หญ้านกสีชมพู หญ้าปล้อง หญ้าไซ หญ้าชันกาด และข้าวป่า
3. ไม่ควรใช้สารฆ่าแมลงชนิดเม็ดและสารกลุ่มไพรีทรอยด์สังเคราะห์หรือสารผสมสาร ไพรีทรอยด์สังเคราะห์ ในข้าวอายุหลังหว่าน 40 วัน เพราะศัตรูธรรมชาติจะถูกทำลาย ทำให้เกิดการระบาดของหนอนห่อใบข้าวรุนแรงได้ในระยะข้าวตั้งท้อง-ออกรวง
4. เมื่อเริ่มมีการระบาดของหนอนห่อใบในแปลงข้าว ไม่ควรใช้ปุ๋ยไนโตรเจนเกิน 5 กิโลกรัมต่อไร่ หรือปุ๋ยยูเรียไม่เกิน 10 กิโลกรัมต่อไร่ ควรแบ่งใส่ปุ๋ยในช่วงข้าวกำลังเจริญเติบโตและลดปริมาณปุ๋ยที่ใส่ โดยปุ๋ยสูตร 16-20-0 ใส่ไม่เกิน 30 กิโลกรัมต่อไร่
5. เมื่อตรวจพบผีเสื้อหนอนห่อใบข้าว 4-5 ตัวต่อตารางเมตร และพบใบข้าวถูกทำลายมากกว่า 15 เปอร์เซ็นต์ในข้าวอายุ 15-40 วัน ใช้สารฆ่าแมลงประเภทดูดซึม เช่น ฟิโปรนิล (แอสเซนด 5% เอสซี) อัตรา 30-50 มิลลิเมตรต่อน้ำ 20 ลิตร สาร เบนซิลแทป (แบนคอล 50% ดับบลิวพี) อัตรา 10-20 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร และสาร คาร์โบซัลเฟน (พอสซ์ 20% อีซี) อัตรา 80-110 มิลลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร เฉพาะพื้นที่ที่มีใบถูกทำลายจนเห็นรอยขาวๆ

แหล่งข่าว : กรมส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดพัทลุง

074-614203

www.opsmoac.go.th/phetthalung

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 4 เดือนมกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

โรคไวรัสจุดวงแหวนในมะละกอ

การแพร่ระบาดของโรค

โรคนี้สามารถแพร่ระบาดไปได้โดยมีเพลี้ยอ่อนหลายชนิดเป็นพาหะ เช่น เพลี้ยอ่อนแก้ว เพลี้ยอ่อนยาสูบ และโดยเฉพาะเพลี้ยอ่อนฝ้ายที่พาหะสำคัญที่แพร่ระบาดของโรคนี้ โดยเพลี้ยอ่อนจะดูดน้ำเลี้ยงจากต้นเป็นโรค เชื้อไวรัสจะติดอยู่กับส่วนปากแมลง และเมื่อบินหรือย้ายไปดูดน้ำเลี้ยงจากต้นมะละกอที่ไม่เป็นโรค ก็จะถ่ายเชื้อไวรัส การถ่ายทอดโรคนี้ใช้เวลาสั้นมาก โดยดูดจากต้นเป็นโรคประมาณ 10-30 วินาที ก็สามารถถ่ายโรคไปยังต้นอื่นได้ ภายหลังมะละกอได้รับเชื้อไวรัสแล้วประมาณ 15-30 วินาที ก็จะแสดงอาการของโรคให้เห็นพืชอาศัยของเชื้อไวรัส เช่น แตงป่า ฟักแฟง บวบ แตงต่าง ๆ หรือ ตำลึง

สภาพอากาศในช่วงนี้อากาศร้อนขึ้น เตือนผู้ปลูกมะละกอ ในระยะ ติดผล รับมือโรคไวรัสจุดวงแหวน

1. ระยะต้นกล้า

- ทำให้ต้นแคระแกร็น ใบอ่อนซีดเหลืองเส้นใบหยابหนาขึ้น ใบด่างเป็นสีเขียวเข้มสลับสีเขียวอ่อน ถ้าเป็นมากใบจะมีขนาดเล็กลงบิดเบี้ยวผิดปกติ ใบจะหงิกงอ บางครั้งใบเรียวยาวเล็กลงเป็นเส้นยาวแทบจะไม่เห็นเนื้อใบ และอาจทำให้ต้นกล้าไม่เจริญเติบโตหรือตายได้

2. ระยะต้นโต

- ใบแก่ ขอบใบจะม้วนขึ้นและหยัก ใบยอดเหลืองซีด มีขนาดเล็กลง ก้านใบสั้นใบจะด่างเหลืองสลับเขียว
- ลำต้นและก้านใบมีรอยเป็นขีดชำหรือรูพวงแหวน
- ต้นที่เป็นโรคจะติดผลเร็ว แต่ให้ผลผลิตต่ำ หรือไม่ให้ผลผลิตเลย และผลมีจุดวงกลมคล้ายวงแหวน บางครั้งเป็นสะเก็ดวงแหวน ถ้าอาการรุนแรงมากจะเป็นหูดนูนขึ้นมาและผิวขรุขระ ใบและช่อดอกจะหลุดร่วง ไม่ติดผล แคระแกร็น

แนวทางป้องกัน/แก้ไข

1. ตรวจสอบแปลงสม่ำเสมอ ถ้าพบต้นที่เป็นโรค ถอนแล้วนำไปทำลายนอกแปลงปลูก
2. อุปกรณ์การเกษตร เมื่อใช้กับต้นที่เป็นโรค ควรทำความสะอาดก่อนนำไปใช้ใหม่
3. กำจัดวัชพืชในแปลง และรอบแปลงปลูกสม่ำเสมอ เพื่อลดแหล่งสะสมเชื้อไวรัส และแมลงพาหะ
4. กำจัดเพลี้ยอ่อน ซึ่งเป็นแมลงพาหะนำโรค โดยพ่นสารอิมิดาโคลพริด 70% ดับเบิ้ลยูจี อัตรา 4 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือไทอะมีโทกแซม 25% ดับเบิ้ลยูจี อัตรา 4 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไดโนทีฟูแรน 10% ดับเบิ้ลยูพี อัตรา 20 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ โคลไทอะนิน 16% เอสจี อัตรา 15 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร
5. ไม่ปลูกพืชที่เป็นพืชอาศัยของเชื้อ ได้แก่ พืชตระกูลแตง พืชตระกูลถั่ว มะเขือเทศ มะเขือยาว ตำลึง หงอนไก่ บานไม่รู้โรย และลำโพง เป็นต้น ใกล้เคียงแปลงปลูกมะละกอที่เป็นโรค
6. ในพื้นที่ที่มีการระบาดของโรค ถอดปลูกถัดไปควรปลูกพืชชนิดอื่นที่ไม่ใช่พืชอาศัยของเชื้อหมุนเวียน

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 5 เดือนมกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

แมลงวันทองพริก

สภาพอากาศในช่วงนี้อากาศร้อน มีฝนตก และฝนตกหนักบางพื้นที่ เตือน “ผู้ปลูกพริก” ในระยะเก็บเกี่ยวรับมือ “แมลงวันทองพริก” ตัวเต็มวัยวางไข่ในระยะพริกใกล้เปลี่ยนสี ไปจนกระทั่งผลสุก หนอนกัดกินซ่อนไขอยู่ภายในผล ทำให้ผลพริกเน่า ร่วงหล่น เมื่อหนอนโตเต็มที่จะเจาะออกมาเข้าดักแด้ในดิน

ชื่อวิทยาศาสตร์ : Bactrocera latifrons (Hendel)

วงจรชีวิต

ระยะไข่ใช้เวลา 44-48 ชั่วโมง ระยะหนอน 8-10 วัน ระยะดักแด้ 11-14 วัน ตัวเต็มวัยอายุประมาณ 93-189 วัน ตัวเต็มวัยเมื่อออกจากดักแด้ได้ประมาณ 8 วันจะเริ่มจับคู่ผสมพันธุ์และวางไข่ โดยจับคู่ผสมพันธุ์ในขณะเวลาเย็นถึงพลบค่ำ ตัวเต็มวัยเพศเมียวางไข่ตลอดอายุขัย ได้ 124-325 ฟอง วางไข่สูงสุด 17 ฟองต่อวัน

ข้อสังเกตลักษณะ/อาการที่อาจพบ

ตัวเต็มวัยวางไข่ในระยะพริกใกล้เปลี่ยนสีไปจนกระทั่งผลสุก หนอนกัดกินซ่อนไขอยู่ภายในผลทำให้ผลพริกเน่า ร่วงหล่น เมื่อหนอนโตเต็มที่จะเจาะออกมาเข้าดักแด้ในดิน

แนวทางป้องกัน/แก้ไข

1. ทำความสะอาดแปลงปลูกโดยการเก็บพริกที่ร่วงหล่นเผาทำลายเพื่อลดแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงวันทองพริก
2. ใช้น้ำมันปิโตรเลียมสเปรย์ออยล์ 83.9% EC อัตรา 60 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร เน้นพ่นที่ผล พริกทุก 5-7 วันในกรณีพื้นที่ที่พบการระบาดเป็นประจำพ่นครั้งแรกเมื่อพริกเริ่มติดผลหยุดพ่นก่อนเก็บเกี่ยวผลผลิต 5-7 วัน
3. เมื่อพริกเริ่มติดผลพ่นเหยื่อพิษโปรตีนเป็นจุดทุกต้นรอบแปลงและพ่นเป็นแถวต้นละจุดห่างกันแถวละ 5 เมตร พ่นทุกสัปดาห์หรือเทเหยื่อพิษ โปรตีนใส่ในกับดักดัดแปลง เช่น ขวดพลาสติกเจาะช่องให้แมลงสามารถบินเข้ากับดักได้ และติดตั้งกับดักสูงจากพื้นดิน 15 เซนติเมตรรอบแปลงปลูก
4. ใช้สารฆ่าแมลงที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ มาลาไทออน 83% EC อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร

แหล่งข่าว : กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดพัทลุง

074-614203

www.opsmoac.go.th/phetthalung

ข่าวเตือนภัยการเกษตร

ฉบับที่ 6 มกราคม 2569

ข่าวแจ้งเตือนภัยการเกษตร การระบาดของศัตรูพืชและสัตว์ในจังหวัดพัทลุง

อาการเนื่อแก้วและยางไหลในมังคุด

เกิดจากสาเหตุเดียวกันกับการเกิดอาการเนื่อแก้ว ซึ่งปัจจัยภายนอกคือน้ำทำให้สภาวะน้ำภายในผลเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรงจนทำให้ท่อน้ำยาง (Latex vessel) ซึ่งอยู่ในเซลล์เดี่ยวหรือกลุ่มเซลล์ที่เรียกว่า เลทซิเฟอร์ (Laticifer) ได้รับน้ำส่วนเกินอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องในช่วงสั้นๆ ทำให้ท่อน้ำยางหรือกลุ่มเซลล์เลทซิเฟอร์แตกและมีน้ำยางไหลออกมาจากท่อที่อยู่ตรงไส้กลางของเนื้อหรือจากท่อน้ำยางที่มีฐานอยู่ที่ผิวเมล็ดและปลายท่อแทรกอยู่ในระหว่างเนื้อหรือท่อน้ำยางที่อยู่ผิวเปลือกผลด้านในและหากมีการปรับเปลี่ยนสภาวะน้ำภายในผลเป็นระยะๆ อย่างรุนแรงจะทำให้ท่อน้ำยางนั้นขับน้ำยาง (Latex) ให้ไหลออกมาอยู่ที่เนื้อมากขึ้นจนเกิดอาการยางไหลภายในผลรุนแรงจนไม่สามารถบริโภคเนื้อมังคุดจากผลนั้นได้

การป้องกัน ดังนี้

1. ให้น้ำอย่างสม่ำเสมอในช่วงผลเริ่มเข้าสู่กระบวนการสุกแก่ (ผลอายุประมาณ 10-13 สัปดาห์หลัง ดอกบาน) ตามความต้องการน้ำของมังคุด โดยให้น้ำทุก 3 วัน ต่อเนื่องจนถึงเก็บเกี่ยว เช่น จากการคำนวณค่าความต้องการน้ำของมังคุดที่ปลูกในจังหวัดจันทบุรี ในช่วงที่มีการพัฒนาการของผลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - พฤษภาคม มังคุดจะมีความต้องการน้ำเฉลี่ยวันละ 3.93 มิลลิเมตร สามารถนำมาใช้ในการกำหนดปริมาณน้ำ ที่ควรให้แก่ต้นมังคุดได้ ซึ่งจะขึ้นกับขนาดของพื้นที่ได้ทรงพุ่ม ในกรณีที่มีมังคุดมีเส้นผ่าศูนย์กลางทรงพุ่ม 6 เมตร หรือ คิดเป็นพื้นที่ได้ทรงพุ่มประมาณ 28 ตารางเมตร จะต้องมีการให้น้ำอย่างน้อย 110 ลิตร/ต้น/วัน
2. ควรจัดการให้มีเศษซากพืชหรือใบไม้คลุมดิน เพื่อช่วยรักษาความชื้นของหน้าดินในขณะฝนทิ้งช่วง
3. มังคุดที่ปลูกในพื้นที่ลุ่ม หรือระบายน้ำยาก ควรขุดร่องเพื่อระบายน้ำออกจากแปลงให้เร็วที่สุดหาก มีฝนตกมาก และต่อเนื่องกันหลายวัน
4. ฟันธาตุแคลเซียมทางใบรวมกับการให้ธาตุแคลเซียมทางดิน ช่วงการแบ่งและขยายขนาดเซลล์ของดอกและผลมังคุด (ระยะดอกตูม-ผลอายุประมาณ 6 สัปดาห์หลังดอกบาน) เพื่อช่วยให้ผนังเซลล์หนาและแข็งแรงขึ้น สามารถช่วยลดอาการเนื่อแก้วและยางไหลได้
5. ช่วงเตรียมต้นมังคุดให้พร้อมสำหรับการออกดอก (เดือนกรกฎาคม) ควรมีการตัดแต่งทรงพุ่ม เพื่อให้มีการถ่ายเทอากาศ ความชื้น และมีแสงแดดส่องเข้าทรงพุ่มได้อย่างทั่วถึง จะเป็นการช่วยระบายความชื้นเพื่อลดการเกิดอาการเนื่อแก้วและยางไหลได้

อาการเนื่อแก้ว

อาการยางไหล

อาการเนื่อแก้วร่วมกับยางไหล

